

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελιέρ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ἡ ἴδια συμφορὰ θάχε χτυπήσει ἀσφαλῶς καὶ τὴν Λευκή. Ὡστε ἡ Λευκή τιμωρήθηκε διπλά. Ἐχασε τὴ μητέρα της. Ὁ Θεὸς τὴν ἐτιμώρησε γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά της.

Καὶ τώρα; Πού βρισκόταν πλέον ὁ Γκιδάλ μετὰ τὴν σύζυγό του; Εἶχαν ἀρά γε ἐγκατασταθῆ στοὺς Παρίσι; Κανένας δὲν τὸ ἔξερε.

Πάντως ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχε κανένα πλέον λόγο νὰ μὲνη στὴ Νίκαια. Κι' ἔφυγε τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα, κατὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὸ Παρίσι.

Μέσα στοὺς τραῖνο κοιμήθηκε τὴ νύχτα ἀρκετὰ καὶ συνήλθε. Ἡ σκέψις τοὺς ἠρέμησε.

Εἶχε μάθει τόσα πράγματα κι' ὅμως ἦταν ἡσυχος. Τί περίεργο!

Τί ἐσήμαινε ἡ γαλήνη αὐτὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός του; Ὅτι εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾷ τὴν Λευκή; Ἦταν δυνατόν αὐτό; Κι' ὅμως ἡ καρδιά του ἦταν ἐλαφρὴ σὰν πούπουλο...

Σθώνει λοιπὸν τόσο εὐκόλα ἓνας μεγάλος ἔρωτας; Γιατρεύονται τόσο εὐκόλα ἡ ἐρωτευμένους ἀνθρώπινες καρδιές;

Στις ἐρωτήσεις αὐτὲς δὲν ἔξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.....

Φτάνοντας στοὺς Παρίσι, ὁ Φρειδερίκος πῆγε κι' ἄφησε ἕνα ἐπισκεπτήριό του στοὺς σπῆτι τοῦ Κεργὸρν. Τὸν εἰδοποίησε πὼς γύρισε καὶ πὼς εἶνε στὴ διάθεσί του.

Μόλις ὁ Παῦλος Κεργὸρν ἔλαβε τὸ σημεῖωμα τοῦ φίλου του πέταξε ἀπ' τὴν χαρὰ του. Ἐτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του παραληρώντας ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Ἐπὶ τέλους!

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν δικός του.

Πράγματι, οἱ γάμοι τοῦ Κεργὸρν ἔγιναν σὲ λίγες ἡμέρες.

Ἡ νύφη ἦταν ὄνειρωδῶς ὠραία μετὰ τὸ πολυτελὲς νυφικὸ τῆς φόρεμα.

Ὁ Κεργὸρν ἀστραφετὴ ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ εὐτυχία.

Σκοπίμως ἡ μέλλουσα κ. Κεργὸρν, μετὰ πονηρία ἀσφαλῶς, εἶχε τοποθετήσῃ στὸ πλάϊ τοῦ Φρειδερίκου τὴ φίλη της ἐκεῖνη μετὰ τὴν ὁποία βρισκόταν στοὺς δρόμο ὅταν συνάντησαν πρὸ ἡμερῶν τὸν ἡρωϊκὸ ἀξιωματικὸ.

Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν γοητευτικὰ ὠραία.

Ὁ Φρειδερίκος πρόσεξε ὅτι δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του. Τὸν κύτταζε μετὰ συγκίνηση, κρυφαναστενάζε, ἦταν διαρκῶς ταραγμένη.

Ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὠραίας δεσποινίδος γι' αὐτὸν τὸν συγκινοῦσε.

Τί συνέβαινε λοιπὸν;

Εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἔρωτά του γιὰ τὴν Λευκή Ντελλιέρ;

Ὁχι. Ὁχι, δὲν ἦταν δυνατόν αὐτό.

Στὰ βάθη τῆς καρδιάς του ἡ παλιὰ πληγὴ ἔμενε ἀνοικτὴ καὶ πονοῦσε.

Ἦα ξεχάσῃ τὴν Λευκή; Ἄλλ' αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Τί σημασία εἶχε ἂν παντρευτῆκε; Ὑπάρχουν ἔρωτες πού δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σκοτώσῃ καμμιά συμφορὰ, καμμιά ἀπογοήτευσις.

Κάνοντας τίς σκέψεις αὐτὲς ὁ Φρειδερίκος γύρισε καὶ λοξοκύτταξε τὴν ὡμορφὴν δεσποινίδα πούστεκε πλάϊ του. Ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νάχη τὰ μάτια της στὴν ὄψη ἐπάνω του, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω της.

Τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ λοιπὸν ἔτσι κεραυνοβόλως, τόσο τρελλὰ, τόσο παράφορα; Καὶ τί περίμενε ἀπὸ

αὐτόν; Ἦα τὴν ἀγαπήσῃ, νὰ τὴν καμῆ σύζυγό του; Γιατί ὄχι; Μήπως ἡ φίλη της δὲν θὰ γινόταν, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, κυρία Κεργὸρν;

Ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ.

Ἀνυπομονοῦσε.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ, νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορότερο μάλιστα. Δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ ἐρωτικὴς περιπέτειες. Ἡ καρδιά του ἦταν δοσμένη πειὰ σὲ μιὰ ἄλλη. Εἶχε συνεπῶς καθῆκον ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερο, νὰ δείξῃ μετὰ τὸ φέριμό του ὅτι δὲν ἦταν διατεθειμένος γιὰ τὸ ἐρωτικὸ εἰδύλλιο πού τοῦ προσεφέρετο.

Πραγματικὰ, μόλις τελείωσε ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ὁ Φρειδερίκος ἔσπευσε νὰ φύγῃ, ἀφοῦ χαιρέτησε κι' εὐχήθηκε θερμὰ τοὺς νεονύμφους.

Μόλις βρέθηκε στοὺς δρόμο ἀνέπνευσε μετὰ ἀνακούφισι.

Ἐπὶ τέλους ἦταν μόνος, εἶχε ξεφύγει. Ναι, δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι γιὰ ἕναν καινούργιο ἔρωτα. Τὸ αἰσθανόταν αὐτὸ καλά. Τοῦ μιλοῦσε ἡ καρδιά του σνετικὰ κ' ἡ καρδιά του δὲν τοῦλεγε ψέμματα.

Δυὸ μέρες πέρασαν.

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν ἡσυχος.

Εἶχε ξαναβρῆ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς του.

Μὰ τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀκούσε νὰ τοῦ χτυποῦ τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐνέσκηψε ὁ Κεργὸρν.

Ὁ Φρειδερίκος ξαφνιάστηκε.

— Σὺ! Εἶσαι σὺ; ρώτησε τὸ φίλο του.

— Ναι, ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ Κεργὸρν, γιατί ἀπορεῖς;

— Γιατί εἶσαι δυὸ ἡμερῶν γαμπρός, φίλε μου.

— Κι' ἔπειτα;

— Πὼς ἔπειτα! Ἐνας νεόνυμφος δὲν ἀφήνει τὴν σύζυγό του γιὰ νὰ τρέχῃ στοὺς φίλους του.

— Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, δὲν τὰ λογαριάζω αὐτά. Ἦθελα νὰ ρθῶ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ ἦρθα. Σ' ἐνοχλῶ μήπως;

— Κάθε ἄλλο. Κάθησε.

— Ναι, θὰ καθῆσω, γιατί ἔρχομαι νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ σοβαρὰ πράγματα.

Σοβαρά;

— Ναι, ναι, πολὺ σοβαρὰ, ἀλλὰ κι' εὐχάριστα.

— Σ' ἀκούω λοιπὸν. Λέγε.

— Ἦρθα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ μέλλον σου. Ἦ καλύτερα γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σου

Ὁ Φρειδερίκος ξαφνιάστηκε.

— Τὴν ἀποκατάστασί μου; ρώτησε.

— Σ' ἐνοχλεῖ μήπως τὸ ἐνδιαφέρον μου; εἶπε ὁ Κεργὸρν.

— Κάθε ἄλλο, ἀγαπητέ μου Παῦλε.

— Ἦμουν βέβαιος γι' αὐτό. Καὶ σοῦ ἐξηγοῦμαι: Εἶνε καιρὸς, Φρειδερίκες, νὰ με μιμηθῆς.

— Νὰ παντρευτῶ, δηλαδή;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Πλεμὸν κούνησε λυπημένως τὸ κεφάλι του.

— Γιατί διστάζεις; ἔπεμνε ὁ Κεργὸρν. Εἶσαι νέος, ἔχεις λαμπρὸν μέλλον, εἶσαι περιζήτητος γαμπρός. Λησμόνησε τὰ περασμένα, Φρειδερίκε καὶ πάρε τὸ ἀπόφασι. Ὁ γάμος θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ. Θὰ σοῦ χάριση μιὰ εὐτυχία πού δὲν τὴν φαντάζεσαι.

Ὁ Πλεμὸν σιωποῦσε. Ἄφησε τὸν Κεργὸρν νὰ τοῦ ἐκθειάζῃ ἀρκετὴ ὥρα τὰ ἀγαθὰ τοῦ γάμου. Κι' ὅταν τελείωσε καὶ τὸν ρώτησε ἂν θ' ἀποφάσιζε νὰ παντρευτῆ τοῦ ἀπάντησε:

— Δέν ξέρω, φίλε μου. Δέν μπορώ νά σοῦ πῶ τίποτε. Δέν ἀποφασίζει κανείς ἔτσι γρήγορα, μέσα σέ μιά στιγμή γιά τέτοια πράγματα. "Ἐτσι δέν εἶνε;

— Ἀσφαλῶς.

— Μὴν ἐπιμένεις λοιπόν. "Ἀφησέ με νά τὸ σκεφθῶ τὸ πρῶγμα.

— Καλὰ, καλὰ, δέν ἐπιμένω. Σκέψου το κι' ἐδῶ εἰμ' ἐγώ. "Ὅσο γιά νυφᾶδες; Τίποτε ἄλλο. Θά σοῦ βροῦμε τὴν καλύτερη.

"Ὅταν ὁ Κεργὸρν ἔφυγε, ὁ Φρειδερίκος βυθίστηκε σε σκέψεις, σκέψεις θλιβερῆς, μελαγχολικῆς. Νά παντρευτῆ; Ἀλλὰ γιατί νά τὸ κάμη αὐτό; Δέν αἰσθανόταν καθόλου μιά τέτοια διάθεσι. Εἶχε μαντέψει ὅτι ἡ νύφη πού τοῦ ἐτοίμαζε ὁ Κεργὸρν ἦταν ἡ γοητευτικὴ φίλη τῆς συζύγου του. Ἀλλὰ δέν εἶχε δικαίωμα νά κάμη δυστυχισμένη τὴν νέα ἐκείνη. Γιατί δέν θά τὴν ἀγαποῦσε ποτέ. Ἡ καρδιά του ἦταν νεκρή. Θά ἦταν συνεπῶς ἔγκλημα ἐκ μέρους του, θά ἦταν ἀχρειότης νά παρασύρη σέ μιά δυσάρεστη περιπέτεια ἕνα ἄθῳα κορίτσι καὶ νά παρασυρθῆ κι' ὁ ἴδιος, τὴ στιγμή πού ἦταν σίγουρος γιά τὰ αἰσθήματά του, γιά τὶς διαθέσεις του.

"Ὅχι λοιπόν. Δέν θά παντρευόταν. Κι' ἂν ὁ Κεργὸρν τοῦ μιλοῦσε πάλι γιά γάμο, θά τοῦ ἔλεγε καθαρά καὶ ξάστερα, θά τοῦ ἐξηγοῦσε ὅτι δέν ἦταν καθόλου διατεθειμένος νά ἀποκατασταθῆ. Ἀνῆκε ἐξ ἄλλου στὴν πατρίδα, στὴ Γαλλία, τὴν ὁποία ὑπηρετοῦσε πιστὰ καὶ γιά τὴν ὁποία ἦταν ἀποφασισμένος νά δώσῃ τὴ ζωὴ του.

Ἡ σκέψεις αὐτῆς ἀπσχόλησαν ἀρκετὴ ὥρα τὸν Φρειδερίκο. Τέλος ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Θά ἔγραφε στὸν Κεργὸρν ἕνα γράμμα. Καὶ στὸ γράμμα του αὐτὸ θά τοῦ ἔδινε νά καταλάβῃ ὅτι δέν ἔπρεπε νά γίνεται πλέον συζητήσεις γιά γάμο. "Ὅχι, δέν ἦταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιά νά δημιουργήσῃ οἰκογένεια ἐφ' ὅσον ἡ νέα πού ἀγαποῦσε καὶ μὲ τὴν ὁποία θά μποροῦσε νά εὐτυχίση, εἶχε γαθῆ γι' αὐτόν.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ πλέον κάθησε κι' ἔγραψε τὴν ἐπιστολή. Ἐξηγοῦσε ἐπὶ πλέον στὸν Κεργὸρν, ὅτι δέν εἶχε τὸ δικαίωμα νά παντρευτῆ καὶ νά κάμη δυστυχισμένη μιά ἄθῳα ὑπαρξί. Προτιμοῦσε νά μείνῃ ἐλεύθερος, ἀφωσιωμένος ἀποκλειστικῶς στὴν πατρίδα, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

"Ὅταν τελειώσε τὸ γράμμα αὐτὸ αἰσθάνθηκε μεγάλη ἀνακούφισι. Ἐφρόντισε νά τὸ ταχυδρομήσῃ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό του βρῆκε ἕνα ἔγγραφο τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν. Τὸ εἶχε πάλι κάποιος ναύτης τὴν ὥρα πού ἔλειπε.

Ὁ Φρειδερίκος διάβασε τὸ ἔγγραφο μὲ προσοχή. Τὸν καλοῦσαν νά τοῦ ἀνακοινώσουν κάτι ἐπείγοντως.

Χωρὶς νά χάνῃ καιρὸ βγήκε πάλι ἔξω κι' ἔτρεξε στὸ ὑπουργεῖο. Τοῦ ἀνεκοίνωσαν ἐκεῖ ὅτι διωρίζετο διοικητῆς τῆς ναυτικῆς ἀμύνης στὸν λιμένα τοῦ Λοριάν.

Ἡ εἶδησις αὐτὴ ἐχαροποίησε τὸν Πλεμόν. "Ἐπὶ τέλους! Θάφευγε ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ ὁποῖο τόσο ἀνιῶσε τὸν τελευταῖο καιρὸ. Θά ζοῦσε στὴ θάλασσα, κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ τόπου πού εἶχε γεννηθῆ, γιατί τὸ Λοριάν βρισκόταν στὴ Βρετάνη.

Δέν εἶχε κανένα λόγο νά χρονοτριβῆ στὸ Παρίσι. Ἐτοίμασε τὶς ἀποσκευές του κι' ἔφυγε ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα.

μὸν ἔγινε δεκτὸς μὲ συμπάθεια καὶ καλωσύνη ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους του.

"Ὅλοι ἤξεραν τὴ δράσι του στὴν Κίνα καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν γιά τὸν ἡρωισμό του καὶ τὴν φιλοπατρία του.

Μὰ εἶχε καὶ τὸ Λοριάν τὴν μικρὴ του κοινωνία. Κι' ὅλες ἡ μητέρες εἶδαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου τὸν διαλεχτὸ γαμπρό. Τί ἐπιτυχία νά παντρεύουν τὶς κόρες των μ' ἕνα τέτοιον ἥρωα!

Ἀλλὰ ὁ Πλεμόν δέν εἶχε καμμιά διάθεσι οὔτε γιά ἔρωτες, οὔτε γιά συνοικέσια. Προσπαθοῦσε συνεπῶς, ὅσο μποροῦσε φυσικά, καὶ μ' εὐγενικὸ τρόπο ν' ἀποφεύγῃ τὶς προσκλήσεις καὶ τὶς κοσμικῆς συγκεντρώσεις.

Μὰ ὁ γυναικόκοσμος τὸν πολιορκοῦσε. "Ὅλες σχεδὸν ἡ δεσποινίδες τοῦ Λοριάν ἦσαν ἐρωτευμένες μαζί του. Ἄν ἤθελε, θά μποροῦσε νά ἐπιτύχῃ ἕναν πρώτης τάξεως γάμο.

Ἀλλὰ τὸ μόνο πρᾶγμα γιά τὸ ὁποῖο δέν ἐνδιαφερόταν ὁ Φρειδερίκος, τὸ μόνο πρᾶγμα πού τοῦ προκαλοῦσε ἀποστροφή καὶ τὸν ἐνωχλοῦσε ἦταν ὁ γάμος.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς σχετικῆς ἐνοχλήσεις εἶχε ριχτῆ μὲ φανατισμὸ στὴ δουλειά. Εἶχε φτάσει μάλιστα στὸ σημεῖο νά ζητήσῃ πρόσθετη ὑπηρεσία ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του ναύαρχο.

Ὁ ναύαρχος χαμογέλασε ἀκούγοντας τὴν παράκλησι τοῦ Πλεμόν.

— Θά προσπαθῶ νά σᾶς εὐχαριστήσω, πλοίαρχε, τοῦ ἀπάντησε. Δέν μπορῶ ὡστόσο νά ἐννοήσω γιατί μοῦ τὸ ζητεῖτε αὐτό. Τόσο πολὺ σᾶς ἐνοχλεῖ ἡ ζωὴ τῆς πόλεως ἐδῶ; "Ἐνας νέος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὅπως εἴσαστε σεῖς πρέπει βέβαια νά ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ νά διασκεδάζῃ. Μολαταῦτα, γιά νά μοῦ ζητήτε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα σημαίνει πῶς ἔχετε κάποιον σοβαρὸ λόγο καὶ θά προσπαθῶ νά πραγματοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σας.

Στὸ Λοριάν, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ στὰ πολεμικὰ πλοία ὁ Φρειδερίκος σκεπτόταν διαρκῶς τὸ ἀγαπημένο του τορπιλλοβόλο 29.

Τί νά εἶχε ἀπογίνει τάχα τὸ σκάφος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κάνει ἀληθινὰ θαύματα στὴν Κίνα; Ἀσφαλῶς θά τὸ εἶχαν διαλύσει. Εἶχε ὑποστῆ σοβαρῆς βλάβης κατὰ τὶς ναυμαχίες τῆς Κίνας, εἶχε κατατραυματισθῆ καὶ αὐτὸ καὶ θά θεωρήθηκε ὡς ἀχρηστο πλέον.

Ὅσο ὁ Φρειδερίκος δέν μποροῦσε νά τὸ λησμονήσῃ. Εἶχε ζήσει ἡμέρες εὐτυχίας ἐπὶ τοῦ τορπιλλοβόλου ἐκεῖνου.

Εἶχε πολεμήσει καὶ εἶχε θριαμβεύσει. Πῶς νά τὸ ξεχᾶσῃ, συνεπῶς;

"Ἐνα πρωὶ ὁ Φρειδερίκος ἐτοίμαζόταν νά βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ὅταν ἄκουσε νά χτυποῦν στὴν πόρτα. Πῆγε καὶ ἀνοίξε μόνος του.

"Ἐνας ναύτης στεκόταν μπροστὸν του.

Ὁ Πλεμόν τὸν ἐγνώρισε ἀμέσως.

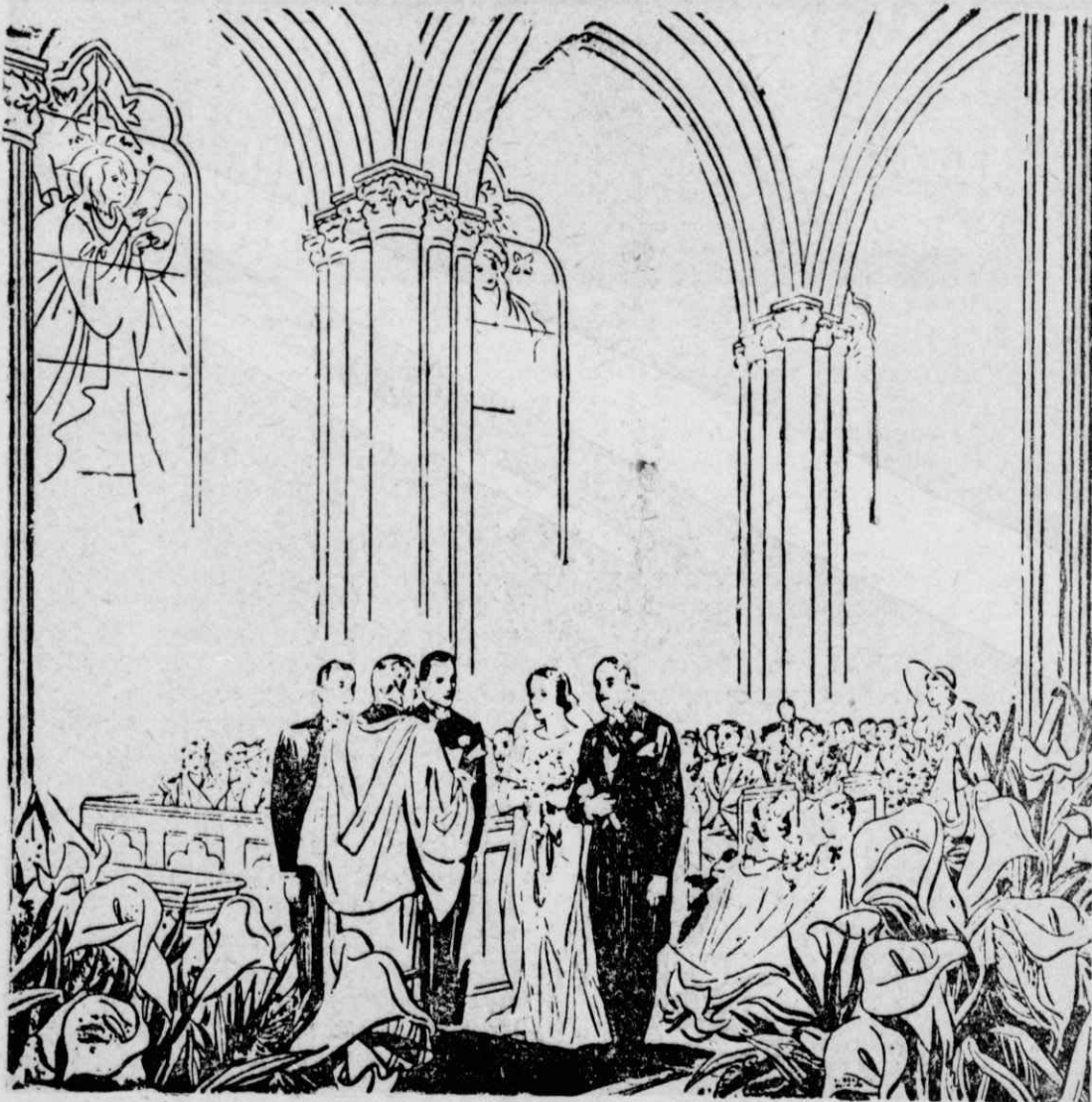
— Ζιλντά! φώναξε κατασυγκινημένος.

Ναί, ἦταν ὁ γενναῖος Ζιλντά, ὁ πιστός κι' ἀφωσιωμένος ναύτης, ὁ σύντροφος τοῦ μακαρίτου Κλέτ, ὁ συμπολεμιστῆς του ἐκεῖ κάτω στὴν Κίνα.

Ὁ Φρειδερίκος ξεχνώντας τὸν βαθμὸν του, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως θάκανε γιά τὸν καλύτερο φίλο του.

— Καλῶς ἦρθες, Ζιλντά, τοῦ εἶπε. Δέν ξέρεις πῶς εὐχαριστοῦμαι πού σέ βλέπω!

Ἡ καλωσύνη τοῦ πλοίαρχου συγκίνησε βαθεῖα τὸν γενναῖο

Τὸ ὄραμα ἐκεῖνο τοῦ γάμου της...

Στὸ Λοριάν ὁ Πλε-

ναύτη. Θέλησε να πη κάτι μά ή γλώσσα του είχε δεθῆ.
 — Λοιπόν, Ζιλντά, ρώτησε ο Φρειδερίκος, δὲν μου ἀποκρίνεσαι, φίλε μου; Ποιὸς ἀνεμος σ' ἔρριξε ἐδῶ πέρα;
 — Κύριε πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιλντά, βρίσκοντας τὴ φωνή του, ἦρθα νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μιὰ εὐχάριστη εἶδησι...
 — Εὐχάριστη εἶδησι;
 — Μάλιστα, πλοίαρχέ μου.
 — Λέγε λοιπὸν γρήγορα.
 — Ἦρθα νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μιὰ νεκρανάστασι, κ. πλοίαρχε.

— Νεκρανάστασι! ἀπόρησε ὁ Πλεμόν. Τρελλάθηκες, καλέ μου Ζιλντά;

— Ὁχι, πλοίαρχέ μου, τὰ ἔχω τετρακόσια καὶ ξέρω τί λέω.

— Θαυμάσια! Κι' ὁ νεκραναστημένος ποιὸς εἶνε;

— Τὸ τορπιλλοβόλο σας, πλοίαρχέ μου.

Ἡ καρδιά τοῦ Πλεμόν χτύπησε δυνατά.

— Τὸ τορπιλλοβόλο 29; ρώτησε.

— Ὁλο κι' ὄλο, κ. πλοίαρχε.

— Ἀστειεύεσαι, Ζιλντά;

— Θεὸς φυλάξοι! Πῶς θὰ τολμοῦσα ν' ἀστειευθῶ μαζί σας; Ἦρθα νὰ σὰς ἀναγγεῖλω πρῶτος ἐγὼ ὅτι τὸ τορπιλλοβόλο 29 δὲν πέθανε.

— Λέγε... λέγε, Ζιλντά.

Τὸ μεταφέρανε πληγωμένο στὴ Χάβρη, πλοίαρχέ μου, τοῦ γιάτρου τὶς πληγές, τὸ ἐπισκευάσανε θέλω νὰ πῶ, τὸ κάνανε ὀλοκαίνουργο καὶ σὰς περιμένει αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ ναύσταθμο.

Ἐξαλλος ἀπ' τὴ χαρὰ τοῦ ὁ Φρειδερίκος κατέθηκε γρήγορα - γρήγορα στὸ δρόμο καὶ τράβηξε τρέχοντας σχεδὸν πρὸς τὸ ναύσταθμο.

Ὁ Ζιλντά ἔτρεχε κατόπιν του ἀσθμαίνοντας.

Ἐφτασαν στὸ ναύσταθμο.

Ὁ Ζιλντά δὲν εἶχε δὴ δειρο.

Τὸ τορπιλλοβόλο 29 βρισκόταν ἐκεῖ ὀλοκαίνουργο, περήφανο, ἀστράφτοντας κάτω ἀπ' τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε σταθῆ καὶ τὸ κύτταζε, τὸ κάμαρνε γεμάτος ἀγαλλίασι, ἀκούγοντας τὴν ἴδια του τὴν καρδιά νὰ χτυπᾷ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσῃ ἀπ' τοὺς δυνατοὺς παλμούς της.

Ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε δειρο.

Ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὸ τορπιλλοβόλο τοῦ ξαναγεωμένου.

Πόσα πράγματα δὲν τοῦ θύμιζε τὸ τορπιλλοβόλο αὐτό!

Κυττάζοντάς το μὲ λαχτάρια θυμήθηκε τὴ Λευκή.

«Θεὸ μου, σκέφτηκε, πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος ἂν βρισκόταν κοντά μου ἡ Λευκή!»

Ἡ Λευκή... Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν ἀκόμα; Ναι, δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀμφιβολία. Εἶχε γελαστῆ νομίζοντας πῶς τὴν ἔχεχασε. Τὴν ἀγαποῦσε ὅπως καὶ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν πρωταντίκρουσε.

Τί εὐτυχισμένες ἡ μέρες ἐκεῖνες! Κι' ἔπειτα... ἔπειτα ὁ χωρισμός... Ὁ πόλεμος στὴ Κίνα. Ὁ τραυματισμός του. Τὸ δράμα ἐκεῖνο τοῦ γάμου της...

Γιατί ν' ἀπελπίζεται ὡστόσο;

«Ὁχι, δὲν εἶχαν τελειώσει ὄλα γι' αὐτόν. Ἐχει τόσα ἀπρόοπτα ἡ ζωὴ!»

Στὴ Βάν, σὲ μιὰ κομπῆ ἔπαυλι κρυμμένη πίσω ἀπὸ πυκνὰ γέρικα δέντρα, κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε τὸν ἴδιον αὐτὸ καιρὸ μιὰ μυστηριώδης ξένη.

Ἦταν ὡραία, ὡραία σὰν ὄνειρο, ὡραία σὰν μαγικὴ ὀπτασία.

Ἦταν ὡραία σὰν ἄγγελος, ἀλλὰ καὶ πόσο θλιμμένη!...

Οἱ νέοι τοῦ τόπου ποὺ τὴν ἀντίκρουσαν μιὰ μέρα στὴν ἐκκλησία, τὴν ὡραία τῆς λειτουργίας, εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζί της. Τριγύριζαν στὴν ἔπαυλι ὄρες ὀλόκληρες μὴπως τὴν

ξανασυναντήσουν, γιὰ νὰ τὴν ἴδουν μιὰ ἀκόμα φορὰ, γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ὑπέροχη ὠμορφιά της.

Μάταιος κόπος.

Ἡ ὡραία ἀγνωστὴ ζοῦσε κατάκλειστη. Ζοῦσε ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὄλα, ἀποφεύγοντας τοὺς πάντας. Ζοῦσε μόνη, μακριὰ ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ τόσο νέα καὶ τόσο ὡραία!

Ποιὸ μυστήριον ἔκρυβε ἀρὰ γε ἡ ζωὴ της,

Ποιὸ ἦταν τὸ ὄνομά της;

Ἀπὸ ποῦ ἔρχόταν;

Κανένας δὲν ἤξερε.

Ἐφερε πένθος, μὰ κανένας δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ βεβαιώσῃ τοὺς ἄλλους ποιὸν πενθοῦσε ἡ ὡραία καὶ μυστηριώδης ἀγνωστὴ. Ὅλοι ὡστόσο τὴν ὠνόμαζαν ἡ «ὡραία χήρα». Πέραν αὐτοῦ δὲν ἤξεραν τίποτε. Ἐμάντευαν ἐν τούτοις ὅτι ἡ μυστηριώδης ἀγνωστὴ εἶχε ἀποτραβηχτῆ στὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ κρύψῃ κάποια μεγάλη τῆς λύπη. Τὸ ἔδειχνε αὐτὸ καθαρὰ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς της, τὸ θλιμμένο, τὸ πάντοτε λυπημένο γοητευτικὸ τῆς πρόσωπο.

Οἱ πιὸ τολμηροὶ θαυμασταὶ τῆς ἀγνωστῆς κυρίας παραφύλαξαν ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλὶ της.

Μὰ δὲν ἔμαθαν τίποτε.

Ἡ ἔπαυλις ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἓνα ναύτη, σωστὸν γίγαντα. Ἡ γυναῖκα τοῦ γίγαντος αὐτοῦ ἐκτελοῦσε χρέη ὑπηρετριάς. Ἐπὶ πλέον δύο πελώρια σκυλιὰ τριγύριζαν στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως γαυγίζοντας τοὺς διαβάτες καὶ δείχνοντας τὰ δόντια τοὺς σ' ἔλους τοὺς περιέργους ποὺ τριγύριζαν στὰ πέριξ τοῦ καταφυγίου τῆς ὡραίας καὶ γοητευτικῆς ἀγνωστῆς.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἡ ἔπαυλις εἶχε ἓναν ἐξώστη σκεπασμένο μ' ἀνθισμένες περιπλοκάδες.

Στὸν ἐξώστη αὐτὸν ἔμενε ὄρες ὀλόκληρες ἡ θλιμμένη κυρία τῆς ἐπαύλεως. Ξαπλωνόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κύτταζε τὴ θάλασσα, τὴν ἀπέραντὴ τρικμισμένη θάλασσα, βυθισμένη σὲ ρέμβη.

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἀδιαφοροῦσε ἐντελῶς, ὅπως φαίνόταν, γιὰ τὴν περιέργεια καὶ τὰ σχόλια τῶν περιόικων. Ἀφωσιωμένη στὴ λύπη της κατέβαινε κάποτε ὡς τὴν παραλία κι' ἔκανε τὸν περίπατό της, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν γιγαντώσωμο ναύτη, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε ἀρκετὰ βήματα πίσω της.

Ἄλλοτε πάλι ὁ ναύτης ἐβάδιζε στὸ πλευρὸ της καὶ ἡ ὡραία ἀγνωστὸς συνωμιλοῦσε φιλικὰ μαζί του.

Ὅταν ἡ κυρία τῆς ἐπαύλεως διέκρινε μακριὰ στὸ πέλαγος καπνὸ πολεμικοῦ πλοίου, τὰ μάτια της βούρκωναν ἀπὸ δάκρυα καὶ πονεμένοι στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος της.

Ἐπίσης πήγαινε συχνὰ σ' ἓνα κοντινὸ φτωχικὸ νεκροταφεῖο ὅπου ἦσαν θαμμένοι ἀπλοῖκοι ναυτικοὶ τῆς Βρετανίας.

Τί ζητοῦσε στὸ μέρος αὐτό; Ὑπῆρχε θαμμένος ἐκεῖ κανένας προσφιλῆς της νεκρός; Ἡ πήγαινε ἀπλῶς γιὰ τὴν τραβοῦσε ἡ μελαγχολία καὶ τὸ πένθος τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν; Κανένας δὲν τὸ ἤξερε.

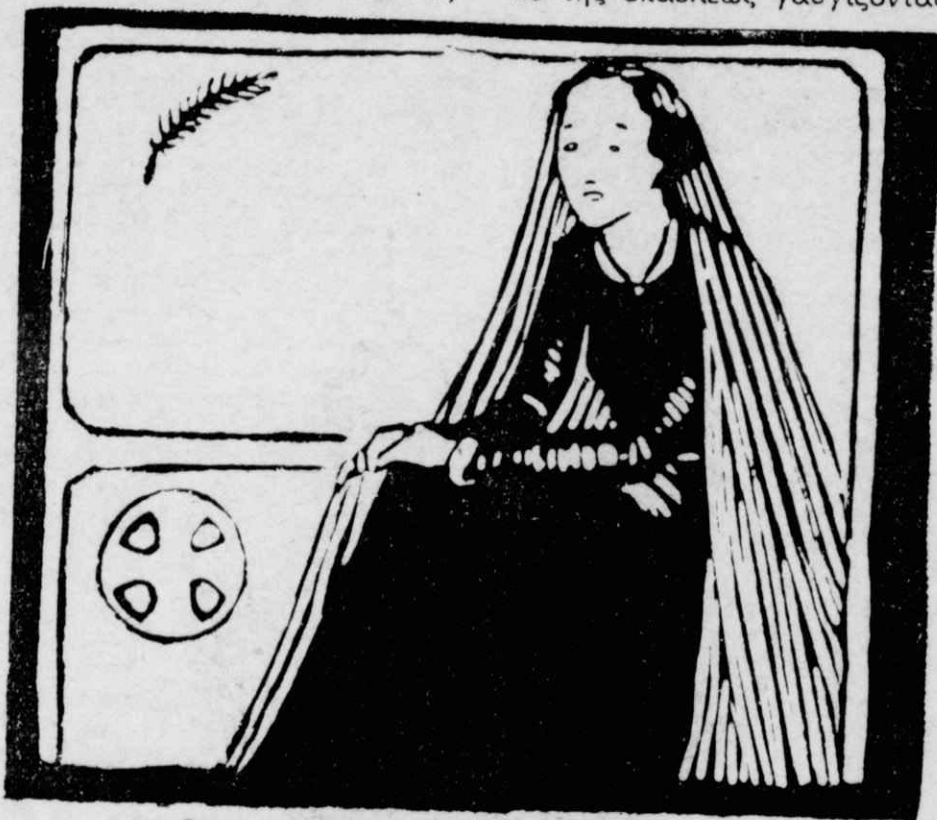
Ὅλα αὐτὰ τὰ μυστηριώδη φερσίματα τῆς ὡραίας ἀγνωστῆς προκαλοῦσαν τὰ σχόλια τῶν κατοίκων τοῦ Βάν, ἀπλοϊκῶν θαλασσινῶν τῶν περισσοτέρων.

Ὅλοι ὡστόσο ἐμάντευαν ὅτι κάποιος πόνος, κάποια σκληρὴ ἀπογοήτευσις εἶχαν πληγώσει τὴν καρδιά τῆς τόσο ἐπιφυλακτικῆς ἀγνωστῆς.

Τί εἶδους πόνος ὅμως;

Ἐπρόκειτο περὶ θανάτου προσφιλοῦς της προσώπου; Περὶ ἐρωτικῆς τραγωδίας; Μυστήριον βαθὺ γιὰ ὄλους. Μόνον ὁ ναύτης φρουρός τῆς ἐπαύλεως ἢ ἡ γυναῖκα τοῦ θὰ μπορούσαν νὰ διαφωτίσουν τοὺς κατοίκους τοῦ Βάν. Μὰ ἦσαν καὶ οἱ δύο τοὺς βουβοὶ σὰν τοὺς τάφους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ὡραία, ἀλλὰ καὶ πόσο θλιμμένη!...